

Áhítat – 2021. 02. 21.

Amikor Jézus látta, hogy mária sír, és a vele jött zsidók is sírnak, megrendült lelkében és háborgott, és megkérdezte: „Hova helyeztéték őt?” Az felelték: „Uram, jöjj, és lásd meg!” Jézus könnyekre fakadt. A zsidók ezt mondták: „Íme, mennyire szerette!” Közülük néhányan pedig így szóltak: „Ő, aki a vak szemét megnyitotta, nem tudta volna megtenni, hogy ez ne haljon meg?” (János 11:37)

A betániai temetőben, Lázár sírja körül az érkező Jézus felé fordul a figyelem. Megoszlik a gyászolók véleménye róla. Iránta ébredő szívbeli hit nélkül: marad a vélemény, a megfellebbezhetetlen negatív vagy pozitív komment. Az érzékenyebb lelkűek méltányolják a könnyeit. „Íme, mennyire szerette!” Mások rosszálló kritikával megjegyzik: „Ő, aki a vak szemét megnyitotta, nem tudta volna megtenni, hogy ez ne haljon meg?” Idegenek gondjában-bajában kéznél van, innen, ahol annyira szerették, elkésik. Legalább ne sírna! Még, hogy ő a „feltámadás és az élet!” Sokra megyünk vele: Lázár halott. Ha ember, akkor hogy lehet Isten, ha Isten, akkor miért ennyire ember? Döntse már el, hogy kicsoda! Jézus ennyi (most is): kattintják a lájkot: „tetszik”, „nemetszik”.

Tekintsünk most Jézusra úgy, mint aki tökéletes Isten ugyan, de tökéletes ember is. Mártának mondott kijelentése: „*Én vagyok a feltámadás és az élet*” – az Isten Fiáé.” Megrendült sírása a tökéletes, de valóságos emberé, amint testi szükséglet, fájdalmat, haragot, fájdalmat, örömet, bánatot, szánalmat, részvétet érez. Mint mi is. Így tudott „*megindulni erőtlenségeinken*”, mint aki „*hosszánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenekben, kivéve a bűnt*”. (Zsidók 4:15) Ezért volt lehetséges, hogy „*betegségeinket viselte, fájdalmainkat hordozta, és az ő sebei árán gyógyultunk meg.*” (Ézsaisás 53:4-5) Az ő síró lényében benne van Jézus, a Krisztus, aki Isten és ember, aki látja a bűnt, a halált, a pusztulást, látja övéi pislákoló hitét, népe megátalkodott hitetlenségét, látja a saját kínhalála közeledtét, érzi Isten szeretét és végső győzelmét... és mindezt emberi szívvel. Hogyne sírna? Így lép oda Lázár sziklasírjához a halál fölött is győzelmes szeretetével és hatalmával. Mint az élet fejedelme, aki *Úr az Atya Isten dicsőségére.*

„*Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.*” (Zsidók 4:16)

Legyen imánk és énekünk:

*Jézusom, ki árva lelkem
Meváltottad véreddel,
Kárhozattól óvtál engem,
Bűnös szívem, ó, vedd el!
Add, hogy néked megháláljam,
Hogy nem hagytál a halálban,
Megmentetted, bármit adj:
Én oltalmam csak te vagy.*

*Jézus, benned bízva bízom,
Elpusztulnom, ó, ne hagyd!
Te, ki bűnön, poklon, síron
Egyedüli győztes vagy:
Gyöngé hitben biztass engem,
Készíts arra, hogy én lelkem
Láthat majd fenn, ó, Uram,
Mindörökké boldogan.*